

ثمین سالاریه (رابط ناشنویان): این که می‌گوید ادا درمی‌آورد را کاملاً درست می‌گوید چون ما رابطه‌ها هم، این موضوع را همیشه متوجه می‌شویم. مثلاً برای فیلم سینمایی «جنگ جهانی سوم» که یک نقش خانم ناشنوا داشت، به من پیشنهاد همکاری شد تا به بازیگر آن نقش زیان اشاره یاد بدهم. من گفتم چه کاری است؟ خب با بازیگر ناشنوا کار کنید و قبول نکردم. نمی‌دانم با رابط دیگری کار کردند یا نه، ولی آن بخش فیلم کاملاً ایراد داشت.

دقیقا، من خودم بعد از دیدن «جنگ جهانی سوم»، گفتم فیلم خیلی خوبی بود به غیر از بخش‌های مربوط به کاراکتر دختر ناشنوی آن.

ثمین سالاریه: حتی من که سال‌هاست در این کار هستم وقتی برادرم خواست که آن بخش‌های فیلم را برایش ترجمه کنم، گفتم هیچ چیزی از این نمی‌فهمم! حتی ناشنواها هم متوجه نمی‌شدند که او چه می‌گوید. آن قدر بد اشاره می‌کرد.

گفتید چه زمانی به صدا و سیما اعتراض کردید؟

ثمین سالاریه: این‌ها هر سال که هفته جهانی ناشنوا می‌شود، این کار را انجام می‌دهند. چون من خودم کاملاً در جریان کارشان هستم، می‌گویم. سال‌هاست که اعتراضات هست، همین‌طور نامه‌نگاری هست، ولی کیست که صدای ناشنواها را بشنود؟

گفتید که بعد از «رابط» همچنان دوست داشتید بازیگری را ادامه دهید اما منتظر پیشنهاد بازی نبودید.

با این وجود فیلمی هم به شما پیشنهاد شد؟
علیرضا رضاییان: چند سال بعد یک نقش کوتاه در فیلم «شمعی در باد» پیشنهاد شد که بازی کردم.

فیلمی هم به شما پیشنهاد شد که خودتان قبول نکنید؟

علیرضا رضاییان: نه

اغلب بازیگران کودکی که در سینما می‌درخشند، به مرور زمان دچار مشکلات روحی می‌شوند. چرا که بعد از مدتی به فراموشی سپرده می‌شوند و این رها شدن در حالی است که بازیگری و دوران تولید فیلم، تأثیری روی آن‌ها گذاشته که دیگر حتی در زندگی شخصی‌شان هم آن آدم سابق نیستند. شما چقدر با این موضوع موافق هستید؟

علیرضا رضاییان: این موضوع کاملاً درست است. اما شدت ناراحتی و آسیب دیدن بازیگران کودک و نوجوان شنوا بیشتر از ما است. چون من ناشنوا هستم و از همان کودکی همیشه شاهد این بوده‌ام که به ناشنوا اهمیت داده

همان‌طور که گفتم در سینمای ما، نقش ناشنوا را هم به بازیگران شنوا می‌دهند. من به کارگردان خرده نمی‌گیرم. افراد دیگری باعث می‌شوند که ما ناشنواها نقش نگیریم و نتوانیم بازی کنیم.

اغلب عدم داشتن شماره و نشانه‌ای از بازیگر، برمی‌گردد به اولین پروژه‌ای که با آن‌ها کار کرده، که شماره بازیگر را در اختیار بقیه گروه‌ها گذاشته‌اند یا نه. شاید هیچ‌کس هیچ نشان و شماره‌ای از شما نداشته که شما را برای بازی در فیلم‌هایشان دعوت کنند. خود من مدت زیادی طول کشید تا توانستم شماره‌ای از شما پیدا کنم و برای این مصاحبه دعوتتان کنم.

علیرضا رضاییان: من خودم هم از دعوت شما تعجب کردم، واقعا بعد از سال‌ها شما اولین نفری هستید که از من برای مصاحبه دعوت کردید... نمی‌دانم ولی سعی می‌کنم بدین نباشم. فکر می‌کنم دلیلش همین باشد که نقش برای ما کم است، به مرور هم که زمان می‌گذرد و فرصتی برای دوباره بازی کردنمان پیش نمی‌آید، کم‌کم آن به قول شما درخشش خاموش می‌شود و ما هم فراموش می‌شویم و دیگر کسی سمت ما نمی‌آید.

بعد از «رابط»، با پوران درخشنده یا سینماگران دیگری در ارتباط هستید؟

علیرضا رضاییان: نه با هیچ‌کس در ارتباط نیستم. فقط تا قبل از فوت پرویز پورحسینی، گاهی اوقات او را می‌دیدم، آن هم به دلیل این که مغازه مکانیکی‌ام در مسیر رفت‌وآمدش بود. خودم خیلی دوست داشتم که دوباره خسرو شکیبایی را ببینم که متأسفانه آن قدر این فرصت پیش نیامد تا این که خسرو شکیبایی فوت کرد و به مراسم ختمش رفتم. با خانم درخشنده هم رابطه‌ای نداشتم. فقط یک بار حدود ۱۵ سال بعد از «رابط» به منزل ما آمدند. آن زمان من ازدواج کرده بودم و بچه‌دار شده بودم. اتفاقاً در آن دیدار من به درخشنده پیشنهاد دادم که ادامه «رابط» را بسازد. گفتم «رابط» فیلم موفقی بود و توانست مشکلات یک نوجوان ناشنوا را

همیشه نقش ناشنوا را هم به بازیگران شنوا می‌دهند، به جای این که از خود ناشنواها استفاده کنند. بازیگرها می‌آیند پیش ما ناشنواها، اشاره را یاد می‌گیرند، آن وقت خودشان بازی می‌کنند. خب تا وقتی که ما هستیم چرا باید فرد دیگری نقش ناشنوا را بازی کند؟ ممکن است بقیه با تماشای آن فیلم‌ها متوجه نشوند، ولی برای ناشنواها کاملاً پیداست که دارند ادا درمی‌آورند و اشاره‌هایشان درست نیست

نمی‌شود. به همین دلیل دیگر عادت کرده‌ام که به من پیشنهاد کار نشود یا اگر کاری از قبل انجام داده‌ام و تمام شده، می‌دانم که دیگر تمام شده و می‌رود کنار. بچه‌های ناشنوا دیگر عادت کرده‌اند. چون به آن‌ها توجه نمی‌کنند. شاید این موضوع باعث شد که من مثل دیگر بازیگران کودک و نوجوان فراموش شده، افسرده نشوم!

دلیل افسرده نشدنتان، چقدر حرف در خودش دارد...

خب به قول خودتان فیلم «رابط» آن قدر تأثیرگذار بوده که بعد از اکران آن رفتار مردم با ناشنویان تغییر کرد. قطعاً بازی شما بیشترین نقش را در این تأثیرگذاری داشته، برای خودتان عجیب نیست که بعد از چنین دیده شدنی دیگر به شما پیشنهاد بازی نشود؟ این احتمال را نمی‌دهید که مانند غریب به اتفاق بازیگران کودک که مانع اصلی ادامه بازیگری‌شان حالا چه به صورت مستقیم چه غیرمستقیم، همان کارگردانی است که این کودکان برای اولین بار در مقابل دوربینش درخشیده‌اند؛ خانم درخشنده در این که دیگر به شما هیچ پیشنهادی نشده نقش داشته باشد؟
علیرضا رضاییان: نه فکر نمی‌کنم که این‌طور باشد.